

Căn Hộ Điên

Contents

Căn Hộ Điên	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	13

Căn Hộ Điên

Giới thiệu

Edit: Thỏ – Thể loại: Đam mỹ hiện đại, kinh tởm, u ám HEDộ dài: 6 chươngChỉ là một câu chuyện tình yêu nhẹ nhàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/can-ho-dien>

1. Chương 1

Edit: Thỏ

Đã nhiều ngày Dương Hân không ra cửa, bởi vì không để tâm lắm nên y không biết đã mấy ngày rồi.

Tuy nhiên, y vẫn nhớ rõ ràng mỗi tối Mạc Thần sẽ đến với y.

Đêm nay cũng vậy.

Dương Hân xem đồng hồ, sắp 6 giờ tối, y nên xuống lầu chuẩn bị bữa tối.

Mở cửa tủ lạnh chỉ thấy đầy ắp nguyên liệu nấu ăn. Tuy rằng y không ra cửa nhưng mỗi lần Mạc Thần đến đều đem đồ ăn cho; chỉ cần nghĩ đến sự săn sóc tận tâm của Mạc Thần, y chợt cảm thấy vô cùng ấm áp.

Y đây mà, tháng trước bị công ty đuổi việc, nhưng Mạc Thần không hề trách móc; ngược lại còn an ủi, nói rằng tìm công việc mới sẽ tốt hơn nhiều. Dương Hân nghe xong gật gật, y quyết định phải ở nhà thông thả vài hôm chờ công ty khác gọi điện phỏng vấn.

Lấy trong tủ lạnh ra một ít thức ăn và hâm lại bằng lò vi sóng, tiện tay nhón một số rau cải đã ướp lạnh quá lâu, Dương Hân bèn làm vài món ăn đơn giản.

Tai heo thái lát, đùi gà nướng mật ong, đậu cô ve xào và chiên thêm vài cây lạc xướng, y bắt đầu dọn lên bàn ăn. Dương Hân xoay người đến quầy rượu lấy một chai Hennessy Cognac, bật nắp, cứ thế tự rót cho mình một ly nhỏ, y chậm rãi ngửi mùi thơm trong khi chờ Mạc Thần đến.

Y mong chờ bữa cơm và những lần chuyện phiếm cùng người yêu, lại nhìn đồng hồ, có lẽ hôm nay Mạc Thần tăng ca nhỉ? Dương Hân đành phải tựa vào sofa đợi chờ.

Thẳng đến khi cảm giác có gì đó chạm vào người mình, Dương Hân choàng tỉnh. Y dụi dụi mắt hỏi: “Ồ, em ngủ quên?”

“Ừ, ngủ say lắm, lúc anh bước vào cũng chẳng biết đâu. Lần sau không được ngủ ngoài phòng khách, khéo lại cảm như lần trước.” Chất giọng người đàn ông rất dịu dàng mang theo sự trầm trầm nam tính.

“Vâng, em sẽ chú ý hơn. Ai bảo hôm nay anh về muộn.” Dương Hân quần chặt tấm chăn mỏng vào người, y chợt thấy lạnh lẽo, có lẽ mùa thu sắp sang chăng?

“Hết cách mà. Cấp trên bảo tăng ca sao anh từ chối được.” Mạc Thần cũng giận lấy một chút, đây là lý do chính đáng hần đến trễ.

“Hứ, đồ ăn nguội cả rồi! Em hâm nóng ngay đây.”

“Không cần, thể này cũng được.” Mạc Thần nhìn chai rượu trên bàn, chợt thở dài nói. “Dương Hân, anh đã nói trước khi ăn cơm không thể uống rượu mà? Em xem em lại uống một ly, kiểu gì cũng đau dạ dày cho xem.”

Vừa nhắc đến rượu Dương Hân liền cảm thấy những chất lỏng chảy vào bụng đã dồn xuống bàng quang rồi.

“Thôi xong, em muốn tè ra quần.” Y cuống cuống đứng dậy chạy trốn chết vào nhà vệ sinh, để lại Mạc Thần bất đắc dĩ nhìn theo bóng lưng Dương Hân cười khổ.

“Thiệt tình, lớn rồi mà như trẻ con...”

Ăn bữa muộn xong, bọn họ lười nhác nằm trên sofa, cầm điều khiển từ xa muốn mở đầu đĩa lên xem phim. Tuy nhiên đĩa phim này chiếu quá nhiều lần nên hỏng rồi.

Ngáp dài và miễn cưỡng nhìn chằm chằm hình ảnh nhàm chán trên TV, Mạc Thần mới phát hiện người trong lòng ngực mình đã bỏ cuộc sớm hơn hẳn.

“Heo lười!” Bóp cánh mũi Dương Hân, hần nhìn Dương Hân tỏ ra đáng yêu ngộ nghĩnh.

Rất nhanh Mạc Thần đã chuyển tầm mắt đến gương mặt Dương Hân. Hần liên tục xoa nắn gương mặt ấy, bóp bóp trán, kéo kéo mũi, trêu đến Dương Hân nhăn mày tìm chỗ trốn, đầu lắc tới lắc lui trông thật buồn cười và thú vị.

Thứ hấp dẫn nhất trên người Dương Hân chính là bờ môi chín mọng của y. Mạc Thần dùng lòng bàn tay chà xát nhẹ đôi môi kia, sau đó cúi đầu dịu dàng hôn xuống.

“A... A...” Dương Hân bị ngộp thở mà tỉnh, biểu cảm giận hờn. “Ghét quá, anh muốn mưu sát em sao?” Dương Hân bất mãn lườm Mạc Thần, lần nữa đón nhận nụ hôn từ hần.

Môi lưỡi dây dưa hồi lâu thật vất vả mới tách ra thở dốc, Dương Hân lại hung tợn bảo rằng: “Cấm anh trở về đó!”

“Ừ ừ, đêm nay anh ở đây chữa cháy cho em.” Mạc Thần cong cong khóe môi, mỉm cười đầy mờ ám. Đôi tay hần biết phải làm gì, một bên cởi từng cúc áo của đối phương, một bên cầm lấy bộ vị đã cương cứng của Dương Hân.

“A...” Dương Hân rất nhanh phải đầu hàng. Y nằm trên sofa đón nhận sự âu yếm của người đàn ông, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng rên thỏa mãn.

Hai người lăn từ phòng khách vào phòng ngủ, quần áo vương vãi đầy sàn nhà. May là không đụng ngã đồ vật gia dụng, bằng không chắc chắn sẽ bị thương.

Cả hai trần trụi cọ xát vào nhau, trái ngược với sự mềm mại dõ dành của Mạc Thần, động tác ra vào thô lỗ của hần đâm vào thân thể Dương Hân khiến y cuống say rên rĩ.

Bọn họ yêu lắm khoảnh khắc này, vừa ngọt ngào vừa sung sướng, cho nên Mạc Thần càng thô bạo cuống dã thì Dương Hân càng thỏa mãn vui mừng, như cá với nước chính là cảm giác này chăng?

Mỗi lần sắp cao trào, Mạc Thần sẽ ôm y và thì thầm vào tai rằng ‘anh yêu em’. Ba chữ này nghe xong khiến hậu huyết Dương Hân càng thêm siết chặt, y muốn cảm nhận thật sâu thứ đó của người yêu dấu lấp đầy cơ thể mình, cứ thế mà đẩy vào khiến thể xác lẫn linh hồn đều hòa hợp. Mạc Thần nóng rực, Mạc Thần thân yêu, kịch liệt và nóng bỏng thế đấy. Thậm chí Dương Hân còn không chịu nổi nhiệt độ dâng trào ấy mà khóc nức lên.

“Tắm rồi hẵng ngủ nhé?” Mạc Thần hỏi.

“Không, mệt quá, em muốn anh ôm em.”

“Tuân lệnh vợ anh.”

“Cút! Ai là vợ anh hả?” Dương Hân đá một cái vào đầu gối hắn, đối phương lập tức xin tha.

“Ôi ôi, anh nói sai rồi, hắn là đẹp trai phong độ khí chất bức người – con heo lười của anh mới đúng.”

“Anh!” Dương Hân nghiêm túc lắng nghe, cho rằng sẽ nghe lời người ca giã đó, không ngờ Mạc Thần dám gọi y là con heo lười. Cho dù cơ thể mệt mỏi nhưng sự tức giận vẫn tăng lên.

Mạc Thần ôm chặt lấy người trong ngực, cười đến vui vẻ. Hắn thích nhất ngắm vẻ mặt phụng phịu của Dương Hân, càng nhìn càng giống bé heo đáng yêu. Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng vẫn hô to nhận sai.

“Đừng giận, đừng giận mà. Em dỗ anh sẽ đau lòng lắm.” Một bên an ủi, một bên lại thúc thủ cương cứng vào hậu huyết Dương Hân, đâm đến khi Dương Hân choáng váng, y vô lực ôm lấy Mạc Thần rên lên.

“A, dễ tiện...”

“Anh dễ tiện chỗ nào, anh đang yêu em đấy thôi.” Nếu có một chiếc gương ở đây, Mạc Thần sẽ nhìn thấy trong gương là nụ cười gian xảo của hắn.

Hai người quấn nhau khiến giường lớn lung lay, trong không khí tràn đầy mùi mồ hôi và tinh dịch, tựa như bọn họ muốn hòa tan đối phương trong thân thể của chính mình.

“Hân à, em ở nhà này thấy sao?”

“Cũng được, nhà này riêng tư và không sợ hàng xóm làm phiền, hơn nữa cũng sáng sủa và còn mới, em thích lắm.”

“Ừ, vậy thì được. Em yên tâm. Chờ anh làm xong thủ tục ly hôn thì sẽ dọn đến ở với em.”

Dương Hân nghe xong ôm chặt Mạc Thần, y cảm thấy bất an và mong rằng bọn họ có thể ở cạnh nhau càng sớm càng tốt.

“Em chờ anh. Mà anh cũng yên tâm là em sẽ tìm công việc mới, lần này tuyệt đối sẽ không cãi nhau với trưởng phòng. Lúc đó tiền góp nhà em cũng chỉ một nửa, được không?”

“Đương nhiên được, nghe em cả thôi. Nào nào, đến hôn anh một cái.”

Dương Hân ném ánh mắt khinh thường cho gã đàn ông không đứng đắn, y cắn mạnh vào cổ Mạc Thần một cái, lằm bằm. “Mau ngủ đi, không thì mai đi làm trễ đó.”

“A, đau chết anh.” Mạc Thần che lại nơi bị cắn, tỏ ra đáng thương nhìn Dương Hân bằng đôi mắt đau khổ. Quả thật Dương Hân hết cách chống cự, y đành quay đầu dịu dàng hôn lên môi người yêu.

Mạc Thần mừng rỡ ôm lấy Dương Hân, cùng y hôn nhau đến lúc không thở được mới tách rời. Bọn họ cùng cười với nhau rồi thiếp ngủ.

2. Chương 2

Edit: Thỏ

Cảm giác ảm ứt, nhớp nháp, nóng nực và hồi hộp khiến Dương Hân khó chịu tỉnh giấc. Đường như y vừa mơ thấy chuyện gì rất kinh khủng, trong lòng vẫn đang sợ hãi đó thôi.

Lau lau mặt, y hít thở thật sâu, lúc bước xuống giường kéo rèm nhìn ra bên ngoài mới biết trời đã tối.

Tệ thật! Mình lại ngủ cả ngày. Nếu để Mạc Thần biết chắc chắn sẽ bị mắng.

Dương Hân vẫn chưa tỉnh táo hẳn, y đành phải đi tắm để xốc lại tinh thần. Gần đây y đã ngủ quá nhiều, nếu lại không thấy phòng phỏng vấn gọi điện chắc y sẽ nộp hồ sơ xin việc cho công ty khác. Cả ngày cứ ăn không ngồi rồi như vậy y cũng chẳng muốn đâu.

Dương Hân gãi đầu khó hiểu, chẳng lẽ gửi ba mươi mấy cái hồ sơ cùng một lúc mà không được tích sự gì? Số mình đúng là quá đen, ngay cả một cơ hội gặp nhà tuyển dụng cũng không có.

Tắm rửa xong, y quần hồ khăn tắm dưới người, ngay khi chuẩn bị mở cửa thì điện thoại reo vang.

Dương Hân bắt giấc vô cùng mừng rỡ, y mặc kệ khăn tắm lỏng lẻo rơi xuống đất mà vội vàng chạy ra phòng khách nghe điện thoại.

Có thể là Mạc Thần, cũng có thể là phòng phỏng vấn, Dương Hân nghĩ đến hai chuyện này thì vui đến nhảy cẫng lên: “Xin chào!”

Đầu dây bên kia im lặng vài giây mới nói: “A, chào anh... Cho hỏi anh là anh Dương đúng không?”

Chưa từng nghe qua giọng nữ nên Dương Hân có chút khựng lại, y cho rằng đó là nữ quản lý của công ty gọi đến phỏng vấn nên cũng nghiêm túc đáp lại: “Vâng thưa cô, tôi là Dương Hân, xin hỏi...”

“Anh Dương à thật ngại quá, tôi là Tử Linh, vợ của Mạc Thần. Xin lỗi đã làm phiền anh, bởi vì từng xem danh bạ của chồng nên tôi mới biết số điện thoại của anh ạ.”

Vợ của Mạc Thần?

Trong lòng Dương Hân giật thót, tình huống này đúng là không thể gánh vác nổi! Thân là kẻ thứ ba giờ lại nói chuyện với vợ Mạc Thần; nghe giọng điệu ôn hòa thế này, có lẽ nàng không biết y chính là tên đầu sỏ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.

Dù không bị Tử Linh ‘đánh ghen’ nhưng lòng bàn tay và trán của Dương Hân chảy đầy mồ hôi lạnh, y ngần ra một vài giây mới đáp.

“Chào cô, cho hỏi cô tìm tôi có gì không?”

“Anh Dương, chuyện là thế này...” Giọng nàng cuống quýt lộ ra chút hoảng loạn. “Anh biết chồng tôi ở đâu không? Đã nhiều hôm anh ấy không về nhà, tôi thật sự rất lo lắng. Ngại quá lại hỏi anh như vậy...”

Tay Dương Hân càng đổ đầy mồ hôi, y có cảm giác điện thoại nhớp nháp một cách ghê tởm, càng không ngờ có một ngày mình phải dùng tâm lý bình tĩnh để đối thoại với Tử Linh, hơn nữa còn nói về Mạc Thần.

“Thật ra tôi cũng không rõ lắm. Vì tôi đã từ chức nên không còn giao thiệp với anh Mạc nữa, xin lỗi vì không giúp được gì. Cô có muốn tôi gọi điện hỏi thăm công ty về Mạc Thần không?”

“Không không, là tôi làm phiền, để tôi tự mình hỏi.” Tử Linh đáp lời, sau đó nàng cúp máy trong cơn tuyệt vọng.

Chết tiệt! Anh vốn chưa dàn xếp xong xuôi! Mạc Thần chết bầm, vậy mà còn thề non hẹn biển với tôi sẽ ly hôn cơ đấy. Vợ anh lo thành như vậy, chắc chắn anh còn chưa đề cập chuyện ly hôn!

Dương Hân bấu môi tiếp tục mắng, đồ khốn Mạc Thần, đến nhà tôi ở qua đêm cũng không viện cớ với vợ hả?

Dương Hân vừa lải nhải vừa đi rửa tay, nếu đêm nay Mạc Thần đến nhất định phải nói rõ ràng với hắn.

Đột nhiên đằng sau vang lên tiếng hít thở và âm thanh của thứ gì đó rơi trên sàn nhà, Dương Hân nhanh chóng quay đầu nhìn đã thấy Mạc Thần đứng ở cửa nhà bếp, dưới chân là chiếc cặp táp bằng da.

“Nhìn gì mà nhìn.” Dương Hân còn bất mãn với cú điện thoại vừa rồi nhưng giọng điệu vẫn chưa đến nỗi.

“Dương Hân, có phải em một mình quá nhàm chán nên xem phim người lớn không?”

“Xem cái đầu anh, anh mới xem nó đó! Em là kẻ thích xem phim đó sao?”

“Vậy vì sao em trần truồng đi làm bữa tối?” Mạc Thần vừa nói xong Dương Hân mới sực nhớ khăn tắm đã rút dọc đường đi.

“Em đói bụng không được à? Lại đây, em muốn ăn anh.” Dứt lời còn thêm thường vươn đầu lưỡi liếm môi, y cố tình mở rộng thân thể để Mạc Thần thưởng thức.

Nghe người yêu nói thế nhưng vẫn bình chân như vại thì chính là thánh nhân, Mạc Thần không phải thánh nhân nên đã lao đến ôm chặt Dương Hân, đè Dương Hân trên sàn nhà làm một trận.

Mây mưa qua đi, bọn họ chuyển địa điểm lên giường. Cứ thế làm thêm vài lần nữa mới chịu nghỉ ngơi.

“Nè, chiều nay vợ anh gọi điện cho em đó.”

“Cái gì?!” Mạc Thần suýt chút nhảy nhồm lên.

“Đừng lo, cô ấy chỉ hỏi anh mấy hôm nay chơi bởi ở đâu vậy.”

“Rồi em trả lời sao?”

“Anh nghĩ em ngốc à? Dương nhiên không nói cho cô ấy biết, kêu cô ấy tự tìm đi.”

“Thế thì tốt.”

“Tốt cái đầu anh! Mạc Thần chết bầm, anh dám qua mặt em! Anh vốn chưa nói ly hôn với vợ, đúng không? Hả?”

Nhìn biểu cảm nhăn nhó và thấp thỏm của Mạc Thần, Dương Hân biết mình đoán không sai.

“Quả nhiên là vậy! Anh cũng giỏi đó, muốn bắt cá hai tay chứ gì?”

“Dương Hân, em nghe anh giải thích.....”

“Anh nói đi, em đang nghe.” Dương Hân nghiêng đầu nhìn Mạc Thần thú tội, nghĩ tới bộ phim truyền hình từng xem mà suýt cười thành tiếng.

“Em cũng biết mà, nếu không cho Tử Linh một khoảng thời gian để chuẩn bị tâm lý mà hấp tấp đề cập chuyện ly hôn, lúc đó chứng trầm cảm của cô ấy sẽ tái phát, có khả năng sẽ đòi tự tử.”

“Trời, thì ra vợ anh bị bệnh trầm cảm, thôi bỏ đi. Việc ly hôn anh làm tới đâu rồi?”

“Đơn đã soạn xong, chờ Tử Linh ký tên là được.”

“Hi vọng hai người ly hôn sớm một chút, đừng để em chờ lâu.” Dương Hân cảm thấy mệt rã rồi nên vòng tay ôm lấy người yêu, y rút vào lồng ngực hân.

“Em cứ tin anh.” Mạc Thần ôm ấp và trấn an tình nhân bé nhỏ của mình.

Lại một buổi sáng, sau khi Dương Hân tiễn Mạc Thần rời khỏi nhà một cách vội vã thì Dương Hân quyết định hôm nay phải làm gì cho đỡ nhàm, y không thể ngủ li bì như ngày hôm qua.

“Tổng vệ sinh các kiểu vậy!” Đeo khẩu trang vào, Dương Hân dồn hết năng lượng vào việc dọn dẹp phòng ốc, tốn cả buổi sáng mới dọn xong phòng khách và phòng ngủ.

Lúc lấy chăn từ máy giặt ra đem phơi, Dương Hân đói sắp ngất đi. Do lưỡi nấu nướng nên y chỉ thay quần áo, sau đó ra ngoài mua một phần thức ăn nhanh và một tờ báo, y muốn tìm việc làm thông qua cách này.

Vừa lật báo để tìm công việc thích hợp thì chuông điện thoại vang lên.

Sau khi nhận được cuộc gọi của Tử Linh từ ngày hôm qua thì Dương Hân đã mất đi lòng hi vọng đối với phương thức phỏng vấn qua điện thoại. Y vẫn thầm cầu mong ai gọi đến cũng được nhưng đừng là Tử Linh. Và đáng tiếc thay...

“Chào anh Dương, xin lỗi vì đã làm phiền. Tôi là Tử Linh, vợ của Mạc Thần, hôm qua tôi có gọi cho anh ạ.”

Dương Hân lặng lẽ nghiêng rằng: “À, Tử Linh đó hả? Cho hỏi tìm tôi có việc gì không?” Dương Hân vốn không muốn gọi nàng là cô Mạc nên bèn gọi thẳng tên đối phương. Nhưng đối phương cũng không có thời gian quan tâm đến chuyện này, chất giọng nàng so với ngày hôm qua càng thêm hoảng loạn.

“Anh Dương, hôm qua tôi nghe lời anh gọi đến công ty hỏi thăm thì phía công ty nói chồng tôi đã từ chức vào tuần trước rồi...”

Sao cơ? Dương Hân thẳng thốt, y tiếp tục nghe Tử Linh trần thuật. “Tối qua Mạc Thần không về nhà, tôi gọi điện anh ấy không bắt máy. Anh Dương, tôi nên làm gì mới phải đây...” Lời còn chưa dứt thì Tử Linh đã khóc nức nở.

Dương Hân đang thộn ra cũng vội vàng an ủi nàng. “Tử Linh, cô đừng khóc. Đừng quá lo, tôi sẽ tìm anh Mạc giúp cô.”

Trên đời này còn chuyện gì đáng buồn cười hơn chuyện bỏ nhí an ủi vợ cả! Dương Hân cảm thấy đêm qua bọn họ điên cuồng quá độ nên Mạc Thần cũng quên bồng việc phải gọi điện về nhà thông báo một tiếng.

Nhưng hán từ chức là sao? Tối nay y nhất định phải làm ra ngô ra khoai!

3. Chương 3

Edit: Thỏ

Dương Hân ngồi ở phòng khách với tâm thế sẵn sàng thẩm vấn người yêu. Ngay lúc Mạc Thần mở cửa thì trông thấy nét mặt nghiêm túc của Dương Hân.

“Chuyện gì thế em? Trông em không vui chút nào.” Mạc Thần nhìn bàn cơm trống không, mà dáng vẻ của Dương Hân cũng vô cùng tệ hại, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Nói đi, mấy hôm nay anh ở chỗ nào? Có đi làm hay không?” Dương Hân nghiêng rằng chất vấn, lời lẽ bật thốt khỏi môi nghe đáng sợ vô cùng.

“Vì sao em hỏi thế?” Đây là một vấn đề rất quái lạ, không phải sao? Mạc Thần bị thái độ của Dương Hân khiến cho rối tinh rối mù.

“Còn định qua mặt em chắc. Hôm nay vợ anh gọi đến nói anh đã từ chức rồi, chuyện này rốt cuộc là sao?”

“Không thể được!” Mạc Thần bốp bốp trán thở dài, Tử Linh này lại điên rồi cái gì vậy?!

Tựa như vừa mơ thấy chuyện gì rất khủng khiếp, trong lòng vẫn còn đè nặng bóng ma, Dương Hân lập tức hỏi dồn: “Anh mau giải thích đi, chẳng lẽ anh thật sự làm trai bao hả? Muốn kiếm tiền nhanh cũng đừng dùng đến cách này chứ!”

“Dương Hân, thế mà em tin lời Tử Linh nói sao? Tử Linh mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, cô ấy luôn đem những hoang tưởng của mình nói cho người khác nghe. Em đừng tin cô ấy, sao anh lại có thể nghĩ việc? Em quên tháng trước anh vất vả thế nào mới thăng chức thành phó trưởng phòng?”

Dương Hân nghe xong bèn ngẫm nghĩ: “Cũng đúng ha, hơn nữa người bình thường không thấy chồng mình ở đâu đã sớm gọi điện hỏi công ty rồi, đâu tới lượt em nhắc nhở. Nhưng chắc vợ anh cũng bệnh nghiêm trọng đó...” Vừa trầm cảm vừa bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế, Dương Hân cảm thấy Tử Linh quá sức đáng thương; không trách được chồng nàng muốn ly hôn với nàng.

“Những khi rảnh rỗi anh nên quan tâm cô ấy một chút. Dù sao hai người cũng kết hôn ba năm...”

“Em nói gì thế?” Mạc Thần nghe xong thì nổi nóng, đứa ngốc này, không chỉ ghen tuông mà còn đẩy ngược vấn đề về phía hắn, rốt cuộc y có yêu hắn hay không?

“Em nói tiếng người! Anh có lương tâm phải nhớ tới tình cũ chứ, không phải sao? Anh từng kể cha mẹ Tử Linh qua đời trong vụ tai nạn giao thông năm ngoái, giờ cô ấy lẻ loi một mình và bị bệnh, rất đáng thương...”

Hơn nữa y còn giết chồng người ta. Tuy rằng Dương Hân không muốn xin lỗi Tử Linh nhưng y vẫn cảm thấy áy náy trong lòng, nếu đặt mình vào hoàn cảnh Tử Linh chắc chắn y cũng không chịu được.

Mạc Thần cảm ghét ý nghĩ của Dương Hân, y như ngằm lên án hắn là một tên bội tình bạc nghĩa, xảo trá dối gian. Mạc Thần lập tức quay người ra phía cửa, giận dữ bỏ đi.

“Chờ đã, anh muốn đi đâu?” Dương Hân nhận ra vừa rồi mình lỡ lời, lúc vừa trông thấy Mạc Thần quay gót thì vội giữ hắn lại.

“Về nhà! Không phải em bảo anh đối xử tốt với Tử Linh sao? Giờ anh về nhà lo cho cô ấy!” Mạc Thần thật sự tức giận.

“Xin lỗi anh, xin lỗi ~ vừa rồi em nói bậy, Mạc Thần anh đừng giận em...” Dương Hân sốt ruột kéo tay Mạc Thần trước cửa nhà.

“Anh có thể không giận hả? Trước nay anh chưa từng yêu cô ấy, anh chỉ yêu em mà em lại...” Mạc Thần chỉ biết thở dài. Càng nói càng sai, hắn muốn dành một chút thời gian để bản thân bình tĩnh. Hắn đẩy cửa chính, mặc kệ Dương Hân mở to đôi mắt ngóng trông.

Dương Hân rất khổ sở, vô cùng khổ sở. Y thật sự quá ngốc, thể mà dám nói những lời dẫn độn kia. Y cứ nhắc về mối quan hệ giữa Mạc Thần và Tử Linh mà quên mất mình chính là nguyên nhân khiến họ phải mâu thuẫn.

Đang yên đang lành lại đi chỉ trích người yêu, ngu xuẩn, Dương Hân mày là đồ ngu xuẩn mà!

Quá buồn phiền khiến đôi mắt y cay cay nhưng không thể khóc. Không còn tâm trạng ăn tối, Dương Hân vô cùng hối hận mà nằm trên sofa.

Y mơ màng thiếp đi, cả đêm chỉ thấy toàn thân nhức mỏi. Đắm chìm trong tâm trạng tuyệt vọng khiến thân xác Dương Hân mềm oặt, rã rời.

“Thật sự không về sao?” Dương Hân băn khoăn lo lắng, y nhìn ánh nắng từ cửa sổ soi rọi khắp nơi. Nhưng y chẳng thấy hắn quay về. Hức, lần này nhất định thảm, Mạc Thần chết bầm sẽ không dễ dàng cho qua đâu, thật sự tiêu rồi, nếu Mạc Thần không về y cũng sẽ đói chết.

Dương Hân không muốn nấu nướng mà chỉ lê thân ra ngoài mua thức ăn, càng không có tâm trạng làm bất cứ chuyện gì. Y không biết Mạc Thần sẽ xuất hiện lúc nào, đầu óc cũng trở nên ngưng trệ. Y thầm mong Mạc Thần mau trở về, đừng để y nằm trăn trở một mình trên sofa nữa.

Nếu lâu ơ là lâu Mạc Thần mới quay lại, có phải lúc đó y đã trở thành một cái xác khô? Dương Hân không ngăn được ý niệm trong đầu mình, khát nước cũng không buồn uống, y cứ nằm đó giả như một xác chết với đôi mắt nhắm nghiền.

Dẫu đang là ban ngày nhưng Dương Hân phát hiện trong nhà bỗng trở nên tối tăm. Ánh nắng ngoài hiên đã tắt, một chốc sau trời đổ cơn mưa. Dương Hân lắng nghe mưa rơi tí tách, không gian vừa vắng lặng vừa u sầu; cảm giác cô đơn bủa vây lấy y, suýt chút nữa y đã khóc thành tiếng.

“Mạc Thần chết tiệt, có phải anh sẽ không về. Hức hức...” Rốt cuộc không dẫn được sự bất an trong đáy lòng, Dương Hân nức nở khóc lên.

Xấu hổ quá Dương Hân à, mày là đàn ông mà khóc cái gì! Cho dù không có Mạc Thần thì mày vẫn còn tay chân, vẫn tự lo cho mày được!

Dương Hân lau nước mắt, cuối cùng y đứng dậy từ sofa. Y lê đôi chân vô lực đến quầy rượu lấy một chai mà uống.

Ban đầu vẫn ổn, nhưng rượu càng trôi xuống bụng càng nhiều thì Dương Hân càng khóc to hơn.

Hừ, em uống tới khi anh về, cho anh đau lòng chết!

Dương Hân muốn trả thù thế đấy. Có lẽ do ở nhà buồn chán quá nhiều hôm, hơn nữa không xin được việc, cuộc sống lại không như ý muốn; bao nhiêu cảm xúc Dương Hân dồn nén đều tuôn ra.

Lấy di động gọi cho Mạc Thần nhưng Dương Hân chỉ nghe thấy thanh âm khô khốc không liên lạc được. Y nổi điên mà gào khóc ầm ĩ.

“Mạc Thần chết bầm! Anh còn không về em sẽ uống sạch rượu trong ngăn tủ, anh biết chưa!” Dương Hân ném mạnh điện thoại xuống đất, vốn định tiếp tục ngửa cổ uống tiếp thì đầu văng mắt hoa, dạ dày trống hoác; Dương Hân cứ thế ngã lên sofa bất tỉnh.

Truyện được đăng tại: tho97.wordpress.com

Vượt qua một ngày say xỉn như chết, đến tối y mới tỉnh dậy nổi. Đầu óc quay cuồng, tâm trạng ủ dột như mưa.

“A, khó chịu quá...” Dương Hân nhận ra mình đã quá yếu mềm.

“Cái gì chứ, mất điện? Sao lại không báo trước cho người ta?” Dương Hân kiểm tra nguồn điện thì đúng là không bật được đèn. Miễn cưỡng dọn dẹp sàn nhà một chút, y tắm rửa qua loa và tự nhủ mình không thể bất cần đời như vậy. Y phải ra ngoài mua thức ăn.

“Giận quá, Mạc Thần ngốc, anh không về thật sao?” Dương Hân cầm theo ví tiền và điện thoại, y tròng vào áo khoác rồi loạng choạng bước ra ngoài. Vừa đi tới đầu phố thì Dương Hân ngoảnh lại, y cảm thấy có điều gì không đúng.

Đi thêm vài bước mới nhận ra sự khác lạ nơi đây.

“Ngộ thật, sao chỉ có nhà mình đen như mực còn nhà hàng xóm thì sáng trưng? Chẳng lẽ lúc mình vừa rời khỏi thì có điện? Kỳ quái...”

Ngay lúc xách đồ ăn trở về, Dương Hân dùng chìa khóa tra vào cửa. Y thử ấn đèn ngoài hành lang nhưng mọi thứ vẫn đen ngòm.

“Gì chứ, chẳng lẽ bị cháy cầu chì?”

Dương Hân mò mẫm cầu dao điện, vừa bật công tắc ‘cạch’ một tiếng thì âm thanh điện chạy bắt đầu vang lên.

“Trời ơi, thì ra là chập điện. Chắc do tủ lạnh, máy lọc nước hoặc lò vi sóng đó thôi...”

Ngay lúc Dương Hân vừa quay lưng lại suýt chút nữa bị hù chết!

“Mạc Thần chết bầm! Anh im lặng ngồi ở phòng khách làm em sợ chết được!” Dương Hân vỗ vỗ ngực, há miệng thở dốc.

Gương mặt Mạc Thần lạnh tanh, dưới ánh đèn càng hiện lên vẻ tái nhợt, tiêu tụy, đôi mắt thâm quầng và vẻ mặt nghiêm túc một cách khó chịu. Dương Hân đau lòng nhìn hắn, y không muốn cãi vã chuyện cũ nên vội chạy đến ngay. “Mạc Thần, anh sao vậy? Còn giận em không? Em xin lỗi anh, mong anh đừng giận nữa.”

Mạc Thần không nói gì, hắn chỉ lặng lẽ nhìn Dương Hân. Qua một lúc thật lâu, ngay thời khắc Dương Hân thấy mình sắp tuyệt vọng phát điên thì Mạc Thần mở miệng.

“Dương Hân, em có yêu anh không?”

“Yêu, đương nhiên yêu, em yêu anh nhiều lắm!” Dương Hân gật đầu quả quyết. “Xin anh đừng bỏ em...”

“Ha ha!” Mạc Thần đột nhiên bật cười khiến Dương Hân ngẩn người.

“Anh không giận hả?”

“Ừ, không giận. Nhưng sau này đừng không do dự mà bảo anh chăm sóc Tử Linh, anh sẽ không bỏ qua như lần này đâu. Anh đã nói mình không yêu cô ta dù chỉ một chút. Nếu trước khi kết hôn anh gặp được em, anh nhất định sẽ không cưới cô ta. Em hiểu chưa?”

Dương Hân điên cuồng gật đầu lần hai, tại sao y lại không hiểu, y hiểu Mạc Thần nhất cơ mà!

Lời lẽ hôm trước của mình đã khiến anh ấy tổn thương, rõ ràng anh ấy không yêu Tử Linh nhưng mình lại ép anh ấy gieo cho Tử Linh hi vọng. Mình đúng là đồ ngốc!

“Qua đây!” Mạc Thần nói xong thì dang đôi tay, Dương Hân ngoan ngoãn ôm chầm lấy hắn. Hai người quần quýt bên nhau, cùng san sẻ những ngày trống vắng hơi ấm quen thuộc.

Khó mà ngờ được lần này Mạc Thần tha thứ cho y một cách dễ dàng, cho nên tối đó y cố gắng bày ra hết những thủ đoạn và chiêu trò để biểu đạt sự cuồng nhiệt, say mê. Sáng hôm sau thấy Mạc Thần đi làm với tâm trạng vui vẻ và nét mặt tươi sáng, Dương Hân chợt cảm thấy mỹ mãn. Y một lần nữa, dù cố gắng bỏ dậy từ giường nhưng vẫn không dậy nổi.

“Không được, mình không thể ngủ như vậy nữa, phải giữ ấn tượng tốt với Mạc Thần...” Dương Hân dùng hết sức bình sinh lăn vào phòng tắm, thẳng đến nửa giờ sau mới đứng ở nhà bếp đầy phiền não.

4. Chương 4

Thối thật!

“Thật là, chắc do hôm qua chập điện nên nguyên liệu trong tủ đều hư!” Dương Hân vừa bóp mũi vừa kiểm tra đồ ăn trong tủ lạnh, vẫn chồng chất và đầy tràn như cũ. “Nhưng mà mấy hôm nay Mạc Thần không đem đồ ăn đến, vì sao còn nhiều vậy...”

Tủ lạnh bị ních chặt cứng khiến Dương Hân không muốn lục lọi cái gì, y là kiểu người không lười biếng cũng không siêng năng; cái gì dễ thì làm rất tốt, cái gì khó quá cho qua.

“Trời ạ, không muốn dọn dẹp đâu, mùi thối quá ~ rốt cuộc là thứ gì hôi vậy!”

Dương Hân cầm mấy túi nguyên liệu xỉn màu ném xuống, thầm nghĩ tối nay phải kêu Mạc Thần sắp xếp lại thì chuông cửa vang lên.

“Đến ngay! Ai đó?” Dương Hân vội vàng rửa tay rồi mở cửa, không ngờ ngoài cửa là một đối tượng y chưa từng nghĩ tới — cảnh sát nhân dân.

“Anh Dương, phiền anh cho tôi biết gần nhất anh có gặp được người này không?” Viên cảnh sát vừa nói vừa lấy ra thẻ cảnh sát và một tấm ảnh.

Dương Hân do dự nên trả lời làm sao. Trong đầu y có rất nhiều câu hỏi, người này đương nhiên y đã gặp rồi, vì mấy giờ trước hắn vừa rời khỏi đây đi làm đấy!

Mọi chuyện rốt cuộc là sao?

“Tôi biết anh ta. Trước kia anh ta là đối tác làm ăn của tôi, nhưng sau khi tôi từ chức thì không liên lạc nữa. Cho hỏi có việc gì sao?” Dương Hân giả ngu. Y đã bàn bạc với Mạc Thần về vấn đề này, để tránh việc yêu đương lén lút của họ bại lộ nên đành cố gắng phủi sạch quan hệ.

“À, vợ anh ta báo mất tích.”

“Hả?!” Dương Hân rú lên. Tử Linh thật sự điên rồi, nàng còn dám đi báo cảnh sát! Dương Hân rất muốn bóp trán thở dài.

“Vậy anh có đến công ty anh Mạc hỏi thăm chưa?” Sáng nay hấn mới đi làm, thử hỏi thì các anh sẽ phá án và lập công nhiều hơn một chút.

“Đương nhiên là có, nhưng anh Mạc đã từ chức hồi tuần rồi. Vợ anh ta nói một tháng nay chưa từng gặp anh ta.”

“Cái gì...” Sao thế được?

Tuy Dương Hân ít khi động não nhưng nghe xong cũng biết mọi chuyện không bình thường. Cuối cùng có chuyện gì xảy ra? Y bị Mạc Thần lừa bịp hoàn toàn? Vì sao hấn muốn lừa y? Và hấn đi đâu ‘làm’?

Tiến viên cảnh sát rời khỏi, Dương Hân cảm thấy vô cùng rối rắm. Y không biết đâu mới là sự thật? Rõ ràng tối qua đã xác nhận với Mạc Thần, nhưng giờ đây lời của Tử Linh mới là sự thật.

Mạc Thần, anh giấu em cái gì đây?

Trời tối, Tử Linh tìm đến nhà y. So với việc sáng nay cảnh sát xuất hiện thì sự xuất hiện của Tử Linh khiến y phải giật mình.

“Chào cô... Mời ngồi...” Dương Hân gương gạo nói, thậm chí y còn hơi căng thẳng. Lần đầu gặp mặt vợ Mạc Thần chỉ thấy nàng đẹp không thua kém gì người mẫu. Nàng mỉm cười đoan trang, thái độ cởi mở, thân thiện; hoàn toàn không có dấu hiệu của người bị trầm cảm.

Ngược lại Dương Hân thấy mình mới mắc bệnh tự kỷ, vì cả ngày đều ru rú trong nhà. Trời ơi...

Y mời Tử Linh ngồi ở sofa phòng khách, sau đó vào bếp tìm thức uống đãi khách. Vừa mở tủ lạnh ra đã nghe mùi hôi thối ngập trời, đành phải vội vàng đóng ‘rầm’ một tiếng, sau đó rót hai ly nước ấm.

“Chắc, sao càng ngày càng thối vậy, rõ ràng có cắm điện mà! Nhiệt độ lạnh cũng ở mức vừa phải...” Dương Hân tạm thời bỏ qua khúc mắc này, y bưng nước ấm quay lại phòng khách để ứng chiến với người phụ nữ kia.

“Anh Dương, cứ gọi tôi Tử Linh là được. Vô cùng xin lỗi vì đột nhiên chạy đến làm phiền.” Tử Linh lộ ra vẻ áy náy, nàng đặt giỏ quà lên bàn. “Ngại quá, vì gấp gáp nên chỉ mua được ít trái cây, mong anh...”

“Không sao... Cô đừng khách sáo!” Dương Hân sợ đến mức cắt ngang lời nàng. Lại còn mua quà cáp đến đây, vô duyên vô cớ sao y dám nhận!

“Không, anh nhất định phải nhận...” Đùn đẩy một hồi, sự bình tĩnh ban đầu của Tử Linh đã biến mất tăm. Dương Hân cũng ghét phải đùn đẩy bèn đặt nó sang một bên, định bụng chốc nữa gọt ra ăn cùng.

“Chuyện là tôi không tìm thấy chồng tôi...” Nói chưa được đôi câu thì hốc mắt Tử Linh ửng đỏ. “Tôi lo lắm, dù tìm đủ cách nhưng vẫn không liên lạc được nên đành phải báo cảnh sát. Nhưng cảnh sát không làm việc nghiêm túc, tôi rất lo anh ấy sẽ gặp nạn...” Giờ đây gương mặt Tử Linh tràn đầy nước mắt.

Dương Hân nhìn người phụ nữ khóc đến run rẩy đôi vai gầy, trong thâm tâm y trào dâng áy náy. Y chỉ có thể lặng im nghe Tử Linh kể lể.

“Xin lỗi vì đã khiến anh khó xử rồi. Nhưng tôi mong anh có thể giúp tôi. Chồng tôi hay nhắc về anh lắm, anh ấy nói anh là người bạn hiểu anh ấy nhất. Ngoại trừ anh tôi không biết tìm ai bây giờ...”

Dương Hân thẳng thốt, không thể nào! Mạc Thần chết tiệt, anh nhắc em với vợ anh làm chi? Chẳng lẽ mọi chuyện đã bung bét, không thì sao nàng tìm tới cửa? Nhưng nhìn kiểu gì cũng chẳng giống đánh ghen. Ồ, thăm rồi!

Dương Hân nhìn đồng hồ thì thấy sắp đến giờ Mạc Thần tan ca. Thôi xong, lúc đó ba mặt gặp nhau sẽ rất xấu hổ, mình phải làm sao bây giờ? Mình phải đuổi nàng đi sao?

Nhưng nàng khóc thành như vậy...

Dương Hân đấu tranh nội tâm, y phân vân siết đôi tay lại, thầm nghĩ: thôi cũng tốt, bất cứ giá nào cũng nên nói rõ ràng, không nên tiếp tục giấu diếm làm tổn thương nhau.

“Tử, Tử Linh... Cô đừng khóc.” Đưa đôi phương vài tờ khăn giấy, Dương Hân như tội phạm đầu thú chờ khoan hồng. “Thật ra tôi biết Mạc Thần ở đâu, không, phải nói tôi đã gặp hắn... Mong cô nghe xong đừng giận.”

Tử Linh tròn to đôi mắt, vội vã trả lời: “Sao tôi lại giận? Tôi phải cảm ơn anh nhiều lắm, mong anh mau nói cho tôi.”

“Lần trước nói chuyện qua điện thoại không phải là tôi cố ý lừa cô, thật ra Mạc Thần... hắn đều ở với tôi mỗi tối.”

Theo sau là vẻ mặt không thể tin được của Tử Linh.

“Tôi biết lừa cô là sai nhưng cũng không muốn làm tình hình càng thêm nghiêm trọng, hơn nữa Mạc Thần không hề mất tích.” Nói đến đây Dương Hân vô cùng khó xử. “Tử Linh, cô chờ lát nữa đi. Sắp đến giờ Mạc Thần quay về, để hắn nói rõ ràng với cô. Xin cô đừng hỏi tôi thêm điều gì nữa...”

Bởi vì y cũng muốn làm rõ ràng chuyện này, hết thấy rốt cuộc là sao?

Hai người im lặng ngồi trong phòng khách, họ nhìn nhau không biết nói gì. Thời gian từng giây từng giây trôi qua, rốt cuộc bên ngoài cũng vang lên tiếng mở cửa.

Chỉ thấy Mạc Thần tái mặt nhìn bọn họ, dường như hắn đang vô cùng giận dữ.

“Dương Hân, sao em cho cô ta bước vào?” Ngữ khí chất đầy sự hoài nghi, rít gào và phẫn nộ.

Dương Hân nghe xong cũng nổi nóng. “Anh quát em cái gì, đây là vợ anh! Cô ấy đến tìm anh, em mời vào anh cũng ngại? Anh không thể nói chuyện đằng hoàng mà phải chỉ trích em như một đứa bé sao?”

Dương Hân thật không hiểu Mạc Thần đã gặp phải chuyện gì? Tại sao vừa vào nhà đã điên lên như vậy, cho dù ghét bỏ vợ mình thì giờ phút này không cần tỏ thái độ như thế chứ!

“Đây là nhà anh, ngoại trừ chúng ta anh không muốn người khác đặt chân vào!”

“Người khác! Người khác! Mạc Thần anh điên rồi hả? Đây là vợ anh đó, cũng không phải khách khứa đâu!”

“Cô ta không phải!”

“Trời ơi, anh đang nói gì thế? Tôi đã nhìn lầm anh, không ngờ anh là loại người như vậy...”

Bỏ ngoài tai lời cãi vã kịch liệt của Dương Hân và Mạc Thần, Tử Linh chỉ mừng đến rơi nước mắt. Nàng an tâm, nàng vui sướng vì đã nhìn thấy chồng mình sau một tháng trời. Sự căng thẳng mấy mươi ngày qua đã buông lơi, mặc kệ Mạc Thần tổn thương nàng bằng lời nói ra sao, Tử Linh cũng hoàn toàn xem nhẹ.

Tử Linh run rẩy bước tới, trong tim tràn ngập vui mừng: “Mạc Thần, may quá anh vẫn bình an. Anh ơi mình về nhà nhé...Về với em thôi! Em nấu rất nhiều món anh thích, anh đừng rời xa em nữa, có được không?”

Mạc Thần dữ tợn quay đầu, ánh mắt lạnh giá như thể đang nhìn một người xa lạ: “Không may chút nào cả! Tôi không về! Vĩnh viễn sẽ không trở về!”

Tử Linh nghe xong chỉ thấy choáng váng nhưng nàng vẫn cố gắng kéo tay hắn van xin: “Mạc Thần, anh đừng như vậy nữa. Em biết anh còn giận em, em sẽ sửa mà, anh về nhà với em đi! Mình cùng nhau bàn bạc lại, được không Mạc Thần?”

“Con đàn bà này, cô phiền quá!”

Tử Linh không nghe được câu trả lời mình muốn, thay vào đó còn bị Mạc Thần siết cổ. Đôi mắt hắn đỏ ngầu, hai tay thít lại cần cổ trắng mịn của Tử Linh. Dương Hân đứng bên cạnh nhìn đến xây xẩm, y nghếch ra một lúc sau mới phản ứng kịp thời.

“Mạc Thần, anh làm gì đó! Buông tay, anh mau buông tay, Tử Linh sắp tắt thở rồi!” Dương Hân lôi kéo, xô đẩy Mạc Thần nhưng hắn vẫn sừng sững như núi. Tựa như hắn hận Tử Linh vô cùng, dù thế nào cũng phải giết nàng chết!

Tử Linh giãy dụa, thậm chí nàng không thể kêu rên nữa. Nàng há to miệng, mắt trợn lên, cả gương mặt đỏ bừng; bộ dạng đáng sợ ấy đã khiến Dương Hân nghĩ đến những tình tiết kinh dị trong điện ảnh, rằng tai họa sẽ ập đến!

Không!

Dương Hân há mồm cắn vào tay hắn, nhưng không biết hắn dùng lực từ đâu lại có thể hất Dương Hân và mạnh vào tường.

Rầm một tiếng, Dương Hân lao đảo ngã khuỵu. Y căng mắt nhìn lên chỉ thấy thân thể Tử Linh đã hoàn toàn buông xuôi. Đầu nàng gục xuống như đứt lìa.

Đây... Không phải...

Mạc Thần, anh đang giỡn đúng không...

Không gian trước mắt ngày càng mơ hồ, Dương Hân cảm thấy trên mặt có thứ gì đó nhớp nháp và ẩm ướt. Y không biết nó chảy ra từ đâu, vừa ẩm vừa tanh. Dương Hân dần dần nhắm mắt lại, xung quanh chỉ còn bóng tối giăng kín.

5. Chương 5

Edit: Thỏ

Mùi gì vậy? Khó ngửi quá...

Oe! Thật buồn nôn...

Dương Hân lao đảo đứng dậy từ mặt đất, y cảm thấy đầu óc mình trống rỗng.

Lạ thật? Vừa rồi y đã làm gì, tại sao lại không nhớ rõ?

Đầu rất đau, vừa vươn tay vỗ một cái thì cảm giác nhớp nháp lan tràn trên bàn tay, một mảng đỏ ối.

Không thể nào! Mình chảy máu?

Dương Hân ôm đầu, y hoảng loạn bước đến cửa nhà bếp, bởi vì y nghe được tiếng vang, hơn nữa mùi hương khó ngửi kia tỏa ra nồng nặc từ chỗ này.

“Mạc Thần, là anh sao? Anh đang làm gì...”

Dương Hân thẳng thốt ghen lời, cảnh tượng trước mắt y tựa như không thể tiếp thu vào não, thậm chí y muốn phủ nhận những thứ mình đã thấy.

Tử Linh tay chân lật lìa nằm trên sàn nhà, nguyên liệu nấu nướng vãi rơi xuống từ tủ lạnh, mà một thi thể trương phình có mùi hôi thối lại được nhét sâu bên trong.

“Không! Không! A a a a a.....”

Điên cuồng gào thét, Dương Hân ngã phịch trên đất, y theo bản năng mà bò dậy. Nhưng ngay cả một chút sức lực đều không có, mùi hương tởm lợm tràn lên cuống họng khiến y nôn ra đầy sàn.

“Dương Hân, em sao vậy?” Giọng Mạc Thần vang lên, lọt vào tai Dương Hân khiến y càng thêm run rẩy, tựa như chú cá được vớt ra khỏi nước và vẫy vùng trong tuyệt vọng.

“Dạ em rồi ư, đáng thương quá. Nhưng không sao cả, ngủ một giấc thì sẽ tốt thôi, và ngày mai lại là một ngày đẹp.” Mạc Thần bước tới gần Dương Hân, khoe môi cong lên nét tươi cười ấm áp; nhưng đối với y, đó là một điệu cười quỷ ma đầy ghê tởm.

“Không! Không! Anh là ai?” Dương Hân gào to, cảm xúc trong lòng chỉ còn sót lại sự cực đoan và sợ hãi. “Đừng tới đây, đừng tới gần tôi!”

“Em đang nói linh tinh gì vậy? Ha ha, đồ ngốc này, có phải em sợ đến choáng váng rồi không? Anh là Mạc Thần đây, là Mạc Thần mà em yêu nhất!”

“Không phải! Anh không phải! Tránh xa tôi ra!”

“Nói gì đấy? Em không yêu anh sao? Nhưng anh rất yêu em mà.” Mạc Thần tiến thêm một bước thì Dương Hân lùi về sau một bước, thẳng đến khi bị dồn tới vách tường thì y mới dừng lại.

Khi biết người yêu mình đã chết rồi, Dương Hân cảm thấy lạnh run, thần trí trống rỗng. Y hoang mang tự hỏi liệu khung cảnh trước mắt có phải là mơ, không thì sao có thể xảy ra những chuyện gớm ghiếc như thế này?

Mạc Thần ơi... Anh chết... Anh đã chết... Anh trở thành một thi thể hôi thối và phình trương. Anh cứng đờ, xấu xí bị nhét trong tủ lạnh.

Nước mắt bắt giã tuôn rơi, Dương Hân không biết vì đau lòng hay sợ hãi, khoang mũi vẫn còn đầy tràn mùi tanh tươi y vừa nôn, ánh đèn bỗng chớp tắt liên tục khiến xung quanh càng thêm khủng bố nhưng chất giọng Mạc Thần vẫn trầm thấp dễ nghe như vậy.

“Dương Hân, em là của tôi, của riêng tôi thôi. Tôi yêu em nhiều lắm, từ khoảnh khắc đầu tiên em bước chân vào nhà tôi đã mê đắm em rồi. Tôi hận thẳng đàn ông đó, em biết không? Vì sao nó có thể ở trên người em muốn làm gì thì làm? Vì sao? Vì sao hả? Tôi không cho phép! Tôi không để chuyện đó tiếp tục xảy ra! Rốt cuộc tôi không thể nhẫn nại nhìn em cao trào dưới thân nó, em là của tôi, là của tôi!” Mạc Thần siết lấy chiếc cảm đang run rẩy kia và đặt lên môi một chiếc hôn sâu.

Ánh mắt điên cuồng, lời lẽ điên cuồng, hết thấy những gì đang hiện diện đều là quỷ quái.

Đẩy Mạc Thần ra khỏi người mình, Dương Hân lao về phía cửa muốn trốn, ngay cả giày cũng không kịp mang. Cho dù cố sức cạy mở thế nào thì then cửa làm bằng kim loại chắc chắn kia vẫn không lay động.

“Vô ích thôi Dương Hân, em đừng phí công nữa. Chỉ cần tôi không cho em rời đi, em đừng mong bước ra khỏi nhà nữa bước.” Mạc Thần bật cười giòn giã, tựa như hấn đang gặm nhấm sự sợ hãi của chú thỏ đang run lên.

“Tại sao? Tại sao không mở được?” Dương Hân đập rầm rầm vào cửa với hi vọng được hàng xóm chú ý.

“Thật là, đã bảo không mở được đâu, sao em không nghe lời tôi vậy?” Mạc Thần tiến lên một bước. “Em còn ồn thế này sẽ mang phiền phức cho chúng ta, em chỉ cần ngoan ngoãn ngủ một giấc, ngày mai mọi thứ đều sẽ ổn. Lại đây!” Mạc Thần vươn tay chờ đợi nhưng Dương Hân không mấy may lắng nghe, y vẫn nuôi ý định trốn thoát khỏi nơi này.

“Hừm, chịu thua em đây.”

Đột nhiên Dương Hân cảm thấy chóng mặt. Không gian trước mắt dần trở nên điên cuồng, méo mó. Y muốn dụi mắt để nhìn rõ những thứ đang diễn ra nhưng không thể đưa tay lên. Bức tường đang dần rung chuyển, then cửa như bàn tay của ai đó, cảm giác bị hút chặt lấy đầy ghê tởm và ma quái.

“Ha ha, con heo lười của anh, mau ngủ đi. Ngủ rồi mơ giấc mơ đẹp và quên tất cả. Ngày mai mọi thứ sẽ quay lại như lúc đầu...”

6. Chương 6

Edit: Thỏ

Sáng sớm ánh nắng ngời sáng, hiền hòa xuyên qua khe hở của bức rèm rơi vào, Dương Hân vẫn nằm trên giường dụi dụi mắt, chờ đến khi tỉnh hẳn. Sau đó cảm giác vui vẻ và hạnh phúc lại bao trùm toàn thân, Dương Hân suýt chút cười thành tiếng, bởi vì chờ lâu như vậy y đã nhận được thông báo trúng tuyển qua điện thoại – rằng tháng sau sẽ chính thức đi làm.

Hơn nữa việc làm y hài lòng nhất chính là Mạc Thần và Tử Linh đã ly hôn. Giờ đây hai người bọn họ đã chính thức chung sống với nhau, cuộc sống êm xuôi và mỹ mãn. Chỉ cần nghĩ đến tình hình hiện tại đủ khiến Dương Hân vui vẻ thật lâu.

Để tránh lãng phí thời gian, Dương Hân muốn tranh thủ những ngày còn ở không để sửa chữa cho bản thân một chút.

Sáng nay Dương Hân ghé hiệu sách để mua vài quyển tạp chí mới nhất về tin học, tiếp theo vào cửa hàng quần áo mua vài bộ tây trang. Sau khi ăn một bữa trưa thật ngon lành và nhàn nhã, Dương Hân bèn đọc sách làm vui.

Buổi tối Mạc Thần về nhà đúng giờ, Dương Hân đứng trước cửa đón hân bằng chiếc ôm đầy cuồng nhiệt. Đang lúc mỗi em tìm mỗi anh thì chuông cửa bất chợt vang lên.

“Hừ, thật mất hứng.” Dương Hân không nở buông ra Mạc Thần nhưng y muốn đi mở cửa.

“Chúng ta đừng để ý đến nó.” Ngược lại Mạc Thần càng ôm chặt Dương Hân, mạnh mẽ hôn lên.

Nhưng chuông cửa vẫn ồn ào. Dương Hân vỗ vỗ Mạc Thần, cuối cùng đành phải bước ra mở cửa.

“Ai đấy? Ổn thật!” Mạc Thần không vui gầm lên, tuy nhiên người phá rối không hề sợ sệt tí nào, bởi vì anh ta là vị cảnh sát lần trước.

“A, lần trước...” Dương Hân còn chưa kịp nói xong đã bị Mạc Thần kéo về sau.

“Cho hỏi có chuyện gì?”

Viên cảnh sát bị một màn trước mắt làm ngẩn ngơ, bởi vì anh ta thấy bọn họ – tức hai người đàn ông đang ôm ấp nhau, thậm chí tay Mạc Thần còn bóp lấy hông Dương Hân.

“Khụ khụ... Đã làm phiền.” Viên cảnh sát ho khan vài tiếng. “Buổi sáng có đến đây nhưng anh Dương vắng nhà nên đành làm phiền buổi tối. Xin hỏi đây là anh Mạc sao?”

“Tôi là Mạc Thần, anh đang nhắc đến người vợ cũ bị điên của tôi báo tôi mất tích đúng không? Giờ thấy rồi thì về đi, đừng xen ngang chuyện tốt của chúng tôi nữa.”

Đối với giọng điệu cộc lốc của Mạc Thần, viên cảnh sát vẫn không tức giận. Anh ta ho khan vài tiếng dù không bị cảm chút nào, sau đó cứng nhắc nói: “Vậy phiền anh có thời gian rồi đến cục cảnh sát, có vụ án đặc biệt...”

“Được, không thành vấn đề. Không tiền...”

Rầm một tiếng, cánh cửa lạnh lùng đóng lại, ngăn cách viên cảnh sát đang đứng gãi mũi và anh ta cảm thấy xui xẻo vô cùng.

Nói đoạn, Mạc Thần muốn tiếp tục âu yếm thì bị Dương Hân đẩy ra.

“Sao thế? Đã giải quyết xong thì cho anh hôn đi chứ.” Mạc Thần tựa như con sói đói không thể ăn miếng thịt trong miệng mình, hân phải kiềm chế rất vất vả.

“Mạc Thần, khoan... Em thấy kỳ lạ lắm. Sau đó Tử Linh cũng không đến đây, cô ấy có gặp chuyện gì không? Ví dụ như tự sát?” Dương Hân sợ sệt hỏi, y sợ rằng bệnh trầm cảm của Tử Linh tái phát và cô ấy đòi chết thì sao?

“Em cứ yên tâm, chuyện đó anh dần xếp cả rồi. Cô ấy sẽ không đến phiền chúng ta nữa, vui lên.”

“Ý anh là sao chứ? Em đương nhiên vui rồi. Hai người ly hôn em mới có thể chung sống công khai với anh được. Nhưng Tử Linh cô út một mình, không nơi nương tựa; nếu là em chắc em cũng khổ lắm...”

Mạc Thần nhíu mày, đôi con ngươi đảo một vòng quanh: “Em đừng lo, Tử Linh trẻ trung, xinh đẹp như thế, anh đã giúp cô ấy gặp gỡ một đồng nghiệp trong công ty mình, nghe nói họ đã chính thức quen nhau.”

“Thật hả anh? Thế thì tốt quá.”

“Ừ, cho nên em đừng lo Tử Linh chịu thiệt nữa. Nếu có thì cũng do anh, em đừng suy nghĩ nhiều.”

“Vâng.” Dương Hân gật đầu, nói không có chút áy náy nào là giả. Dù sao y là kẻ thứ ba, nhưng giờ thì yên tâm rồi.

Đừng... Đừng đến đây... Đừng đến!!

“Dương Hân, em sao vậy?” Mạc Thần lay tỉnh Dương Hân, chỉ thấy y hoảng sợ trợn to đôi mắt, trong đầu còn tràn ngập cơn ác mộng vừa rồi.

“Em, lại nằm mơ...” Tâm trí Dương Hân tràn đầy sợ hãi, y cảm thấy gần đây tần suất mơ càng nhiều, hơn nữa đều là một cơn ác mộng giống nhau; nó khiến hiện thực và giấc mơ đảo điên trộn lẫn.

Mạc Thần dịu dàng vỗ lưng Dương Hân trấn an: “Đừng sợ, chỉ là nằm mơ thôi.”

“Không đâu, giấc mơ này lặp đi lặp lại một cách lạ lùng. Em thấy anh thật sự đã chết, còn kẻ đang giả mạo anh là do nhà ở biển thành...”

Mạc Thần nghe xong bỗng cười to. “Em đang nói gì ngốc vậy? Sao anh lại do nhà ở biển thành? Em nhìn cho kỹ đây, anh là người sống, căn nhà là vật vô tri; hơn nữa nhà to như vậy biển kiểu gì chứ?”

“Cũng, cũng phải...”

“Không sao, đó chỉ là giấc mộng, em cũng chớ nghĩ ngợi linh tinh. Hôm nào anh đưa em đi chùa miếu thấp hương, có thể em bị ám ảnh bởi gì đó nên vẫn luôn mơ thấy ác mộng. Em cứ ngủ một giấc nữa đi.”

“Không, em không muốn ngủ... Giấc mơ đó vừa đáng sợ vừa gớm ghiếc. Em chẳng muốn mơ thấy đâu... Anh biết không? Kẻ giả mạo không chỉ giết anh và giấu xác vào tủ lạnh, mà hắn còn giết chết Tử Linh, rất khủng khiếp...”

“Ha ha, Dương Hân à. Chắc em xem tiểu thuyết kinh dị quá nhiều hoặc em ghét kiểu dáng của tủ lạnh mới mua nên mới thế, hay là anh đổi tủ lạnh khác cho em?” Mạc Thần kéo Dương Hân đến gần. “Được rồi, đừng nghĩ nữa, nếu em không ngủ được thì chúng ta vận động tí đi.”

“Hơn nữa đêm còn muốn... vận động gì...” Dương Hân xê dịch cơ thể, hạ bộ của người nào đó vẫn cộm cứng ngay đùi y. Chắc hẳn y phải tham gia, vì đại hội thể thao này sẽ vô cùng kịch liệt...

Mạc Thần cười khi hai tiếng rồi ghé vào vành tai Dương Hân thì thầm: “Làm một trận cho quên ác mộng và cho em biết – anh yêu em nhiều bao nhiêu...”

“Không được, ngày mai em phải đi làm...” Giọng Dương Hân mềm nhũn, bởi vì hạ thân yếu ớt đã bị đối phương nắm giữ trong tay.

Sau đó Mạc Thần đâm vào thân thể Dương Hân khiến y thở dốc, mặc kệ là suy nghĩ hay lời nói cũng bị sự va chạm cắt ngang.

“Dương Hân, em yên tâm nhé, quên hết cơn mộng ấy đi. Đừng nhớ nữa, chỉ cần em nhớ mỗi anh là tốt rồi.”

Chất giọng tựa như thôi miên thì thảo bên tai y nhẹ nhàng, dù nghe không rõ lắm nhưng y cảm thấy choáng váng vô cùng. Không gian xoay tròn tựa như ảo mộng.

Cái gì? Anh nói gì? Vì sao đừng nhớ?

Mạc Thần ơi,

Mạc Thần?

Vì sao cơ thể anh lạnh như băng?

Vì sao anh không đổ mồ hôi chứ?

Anh, là, ai...

Mạc Thần mỉm cười, hắn ngấm người mình yêu đang mở to đôi con ngươi đầy khủng hoảng và nét mặt đầy sợ hãi, mông lung.

“Đừng lo, ngủ một giấc sẽ quên hết cả.”

Dương Hân nghe lời nhắm mắt, để rồi bóng tối vô tận nuốt chửng y.

Dương Hân của anh, chúc em mơ đẹp.

Ha ha.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/can-ho-dien>